

Макарова М. В.,
кандидат культурології,
доцент кафедри бібліотекознавства та інформології

Назва дослідження: **Соціокультурні комунікації у змісті підготовки фахівців ІБАС**

Соціокультурна комунікація являє собою знання елементів національної культури разом з національно-культурною специфікою професійної поведінки, носіїв певної мови, а також здатність користуватися ними у контекстах відповідних до сприйняття міжкультурної комунікації. Знання норм, правил поведінки, звичаїв, стереотипів, особливостей соціальних норм комунікативної взаємодії та ін. Відсутність або недостатня сформованість соціокультурної компетенції призводить до виникнення помилок соціокультурного характеру і, як наслідок, порушення ходу іншомовного спілкування.

Під час підготовки занять з фахових дисциплін, необхідно приділяти увагу відтворенню максимально реальних професійних ситуацій, вивчення мови української та іноземної як засобу міжкультурної комунікації.

Накопичення знань професійного характеру, через духовне та інтелектуальне збагачення новими цінностями, ідеями, поведінковими моделями; на постійне вдосконалення форм організації навчальної діяльності, які б забезпечували як аналіз специфіки іншомовної культури, так і рідної, порівняння життєвих устроїв, моральних норм.

Соціокультурна комунікація студентів має формуватися на базі регулярного моніторингу знань, умінь, комунікативних завдань, що наближають студентів до умов міжкультурного спілкування.

Етичні кодекси міжнародних організацій в інформаційній, бібліотечній, і виставковій діяльності в умовах активізації міжкультурних контактів.

Соціокультурна значимість реалізації міжнародних проектів в інтересах інноваційного розвитку українських бібліотек.

Динамічні соціокультурні євроінтеграційні процеси в умовах сьогодення, вектор інтеграції до європейської спільноти детермінують створення в суспільстві умов для творчої самоорганізації (саморозвитку) особистості і творення, водночас, нових форм і параметрів міжкультурних комунікацій та комунікативних зв'язків. Крізь призму міжкультурних комунікативних зв'язків як хронологічно систематизоване співвіднесення соціокультурних та образно-стильових процесів, що й потребує окремого вектора наукового пошуку і зумовлює актуальність і актуалізацію обраної теми дослідження в контексті євроінтеграційних процесів XXI століття.

Метою дослідження в цьому контексті є сучасний соціокультурний простір, який орієнтується на особистісно-професійний розвиток людини (громадянина, особистості) в процесі міжкультурних комунікаційних зв'язків. Так, займаючи пріоритетну суб'єктну позицію та діалогічність як головний фактор формування комунікаційних зв'язків, необхідно акцентувати увагу на ціннісних аспектах розвитку духовності особистості. Комплексно обрана вищезазначена проблематика в царині гуманітарної науки, зокрема, сучасній педагогіці, культурології та мистецтвознавстві не розглядалася. Відтак, ця тема

поставила необхідність залучення багатопланового міждисциплінарного наукового інструментарію, категоріальної системи та науково-понятійного глосарію щодо цієї тематики.

Завдання: визначення та обґрунтування поняття «міжкомунікативної культури» як найважливішої категорії сучасної педагогіки в системі професійної освіти; характеристика міжкомунікативної культури як складної системно-організованої якості внутрішнього світу особистості, перш за все, фахівця в царині освіти, науки, культури і мистецтва.